

פרשת תצווה - זכור

על הקשר שבין פרשת זכור: "זָכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמֶלֶךְ בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם..".
(דברים כ"ה, י"ז-י"ט) לבין ההפטרה (שמואל א' ט"ו ב'-ל"א): "כֹּה אָמַר ה'.. פָּקְדְתִּי אֶת אֲשֶׁר
עָשָׂה עֲמֶלֶךְ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁם לוֹ בְּדֶרֶךְ בְּעֵלְתוֹ מִמִּצְרַיִם".

פרשת זכור עוסקת בחיוב החל על עם ישראל לזכור את מלחמת עמלק ולהכרית בעתיד
את זרעו של עמלק.

ההפטרה עוסקת במלחמת שאול בעמלק. לשאול היו כל היכולות הפיסיות להשלים
את המצווה, אולם כוחו הנפשי לא היה מספיק חזק, והוא השאיר את אגג מלך עמלק
בחיים. מעשה זה עלה לו באבדן המלכות ובהשלמת המלאכה בידי שמואל.

(יורם קימלמן)

פרשת שבוע: רוס חביביאן לימוד נשים: 11:20-12:00

שבת פרשת תצווה		ימי החול	
הדלקת נרות	17:23	זמן תפילין / טלית	05:11 ← 05:03
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	08:57 ← 08:52
שחרית ב'	08:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה 12:30, 13:30	17:23	מנחה וערבית	17:35
מנחה (בני-עקיבא)	14:30	שקיעה	17:44 ← 17:48
צאת השבת	18:19	ערבית	20:10

אחות תורנית: חגית קאופמן

שיבת
שילום

משמח' השותפות ו... ההיבדלות

"וְאַתָּה הַקָּרֵב אֵלֶיךָ אֶת אַהֲרֹן אַחִידְךָ וְאֶת בְּנָיו אֲתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִכְהֲנוֹ לִי..." (שמות כ"ח, א') .

התקדשותם של אהרן ובניו מתבצעת על ידי היבדלותם מִתּוֹךְ בני ישראל כך שיוכלו להתעלות ולגעת בקודש.

"וְקִדְשְׁתִּי אֶת אֹהֶל מוֹעֵד, וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ.. וְשִׁכְנֹתִי, בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.." (מ"ד-מ"ה).

התקדשותו של אוהל מועד מתבצעת בדיוק הפוך – השכינה יורדת אליו במטרה להיטמע בַּתּוֹךְ בני ישראל.

בשני המקרים מתקיימת פעולת ההתקדשות, אולם בכל אחד מהם מתבצעת הפעולה באופן הפוך מהשני: יציאה "מתוך" בני ישראל, לעומת היטמעות "בתוך" בני ישראל.

התקדשותם של אהרן ובניו מכוונת מעלה, כלפי הקב"ה: "לכהנו לי", ואילו קדושתו של המשכן מכוונת כלפי מטה ומשפיעה על כל אחד מבני ישראל: "ושכנתי בתוך בני ישראל" (ולא "בתוך המשכן").

אוהל מועד משמש כשדה תעופה רוחני הפעיל בשני מישורים - 'מסלול נחיתה' לשכינה, בדרכה לקדש את מחנה בני ישראל, ו'מסלול המראה' לכוהנים המתקדשים ומתעלים בעבודת הקודש.

נשאלת השאלה: מהו ההבדל העקרוני שבין התקדשות העם באמצעות המשכן לבין התקדשות הכוהנים לעבודת המשכן? מדוע לכל אחת מהקדושות מוקצה מסלול הפוך?

ובכן, קיים הבדל עקרוני בין קדושת היחידים לקדושתו של הציבור.

כוחו של היחיד הוא בהתעלות מעל הציבור ובמקרים קיצוניים, בהיבדלות מלאה במקום בו הקדושה נעדרת (כדוגמת אברהם ונוח). יחיד המתעלה מעל סביבתו ומתקרב לקדושה.

כוחו של הציבור לעומתו, נובע דווקא משיתוף פעולה ואיחוד הכוחות. עצם השותפות היא ההתעלות שמזמינה אליה את הקדושה, כך שתירד ממרומים ותשכון בתוכו.

אהרן ובניו מכשירים עצמם במסלול קדושת היחידים, בהיבדלות "מתוך בני ישראל" ובכך מתעלים אל הקודש.

אוהל מועד לעומתם, הוא תוצר מושלם של שיתוף פעולה מצדם של בני ישראל. שותפות זו היא ההתעלות שמזמינה אליה את השכינה כדי שתירד ותשכון "בתוך בני ישראל" – בגבול המשכן שנמצא בלב המחנה.

קדושה זו מקרינה על המחנה כולו ומהמשכן היא נודדת וחודרת לליבו של כל אחד ואחד: "ושכנתי בתוכם".

שנזכר להתעלות הן כציבור והן כיחידים.

יורם קינאן

תוצאות הבחירות לכנסת ה-23 (מועד ג') בקיבוץ סעד

ימינה – 216, כחול לבן – 106, הליכוד – 80, אמת – 33, ש"ס-8, ג'-3, נץ-3, ודעמ-1.

סה"כ 456 מעטפות מתוך 623 מצביעים פוטנציאליים, פסולים 6.

(הנתונים נמסרו ע"י באה גל)

"וְשָׂמַח פֶּתַח הַמֶּלֶךְ... בְּכֹל מַלְכוּתוֹ" –

על שמחת המילה בעזרת המיקרופון

✚ הקדמה

כבר שנים שקריאת המגילה בסעד מתבצעת בשני מוקדים: בבית הכנסת, ובמקביל בחדר האוכל. בשנים האחרונות נשמעו יותר ויותר תלונות על הקושי להאזין לקריאת המגילה בחדר האוכל בגלל המולת הילדים ודיבורי הנוכחים. נתבקשתי לבחון את הרעיון לקיים את מצוות הקריאה בעזרת מערכת הגברה שתסייע לבעל הקורא ולשומעים כאחד.

✚ פרק ראשון: בריחה לפתרון הקל?

בהתחלה דחיתי את ההצעה. אין בה כדי להתמודד עם הבעיה. בני הנוער והמבוגרים צריכים להפסיק לדבר, וילדים קטנים שאינם יכולים לשבת בשקט ולהאזין לקריאה יהיו עם אחד ההורים בבית, כדי שלא להפריע למהלך הקריאה התקין. אפילו אם לא שמעו מילה אחת מקריאת המגילה לא יצאו ידי חובתם. זו איננה עוד קריאת התורה בשבת וחג שעיקר החיוב בהם הוא ציבורי. זו חובה אישית-פרטית, ומי שלא שמע כל מילה – מחויב לשמוע את כל הקריאה על הסדר (אם כי, מספר מילים מצומצם אפשר להשלים תוך כדי הקריאה גם מתוך מגילה מודפסת שאינה כשרה).

✚ פרק שני: 'ליצן קטן נחמד' – פעילות מקבילה לילדי הגנים

בשנה שעברה אפילו אורגנה פעילות פורימית לילדי הגיל הרך והוריהם בזמן הקריאה, כדי שיפנימו ויצינו את חג הפורים במסגרת עצמאית. אלא שגם אז ההיענות לא היתה בשיאה, ועדיין היו משפחות שהגיעו אנשים, נשים, ילדים וטף לשמוע את המגילה בחדר האוכל, וההאזנה היתה אתגר לא פשוט.

✚ פרק שלישי: 'קול ששון וקול שמחה' – אחת, שתיים, שלוש... נסיון

מדוע שלא ננסה את הצעת המיקרופון? האם יש בכך בעיה הלכתית? לכאורה, יש בכך רק יתרונות, אלא שרבים מהפוסקים למדו מדין דומה בהלכות שופר ("התוקע לתוך הבור... אם קול שופר שמע – יצא, ואם קול הברה שמע – לא יצא" [מסכת ראש השנה פרק ג' משנה ז]) שמקיימים את המצוה אך ורק בשמיעת קול אדם, ולא בשמיעת קול הד, או אם במיקרופון עסקין – קול הממברנה שמשמיעה מערכת ההגברה (כך דעתם של הרב משולם ראטה, הרב בצמ"ח עזיאל, הרב ש"ז אורבך והרב עובדיה יוסף). מנגד, יש שהתירו לשמוע מגילה ממיקרופון ולא ראו בכך בעיה (החזון אי"ש, הרב משה פיינשטיין וגם הרב אי"ה קוק שסירב ללמוד דיני מגילה מדיני השופר).

✚ פרק רביעי: אז מה יהיה?

ההתלבטות ההלכתית שעמדה על כפות המאזניים היא כזו: האם לחשוש לדעות הרבות ששללו קריאה במיקרופון ולהשאיר את המצב הנוכחי על כנו, או להסתמך על הדעות המתירות להיעזר במיקרופון כך ישמעו כל מילה. ההכרעה מבחינתי היא ברורה. קריאה במיקרופון עדיפה, שאם לא כן, קיים חשש שרבים לא יקיימו את מצוות החג. אמנם, המציאות האידאולוגית נכתבה לעיל, אבל כל עוד לא נשמור על השקט, זו הדרך הראויה יותר לקיים את המצווה.

חשש קטן מלווה את המהלך, שמא הצבת המיקרופון תעודד את ההמולה והרעש ('מה, יש הגברה, אני בכלל לא מפריע...'). לכן נגדיר את המהלך השנה בנסיון. אם הרעש ימשיך, לא הרווחנו כלום.

גם השנה תתקיים פעילות מקבילה לגיל הרך בזמן קריאת המגילה. ההורים המלווים מוזמנים לקריאה המאוחרת יותר שמתקיימת בבית הכנסת. בתקווה שלא נצטרך להיעזר במיקרופון ונשמע את קריאת המגילה בקולו של בעל הקורא, וליהודים תהיה אורה ושמחה וששון ויקר...

הרב ארי'

מתנות לאביונים – לקראת פורים תש"ף

"מוטב לאדם להרבות במתנות אביונים מלהרבות בסעודתו ובשלוח מנות
לרעיו, שאין שם שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות
וגרים, שהמשמח לב האומללים האלו דומה לשכינה שנאמר (ישעיהו נ"ז)
לְהַחְיֹת רוּחַ שְׁפָלִים וְלְהַחְיֹת לֵב נִדְפָּאִים" (רמב"ם, הלכות מגילה ב, יז)

השנה, כבשנים עברו, לקראת חג הפורים הבעל"ט נתאגד יחד ונקיים את מצוות 'מתנות לאביונים' בקהילתנו בצורה הראויה. עיקרה של מצווה הוא לתת שתי מתנות לשני אביונים ביום הפורים (כך דייקו חז"ל מלשון הפסוק במגילת אסתר ט, כב: ... וּמִתְּנוֹת לְאֲבִיּוֹנִים'. 'מתנות' – בלשון רבים, וכן 'אביונים') על מנת שיוכלו גם הם ליהנות ולשמוח בחג, ולקיים את מצוות סעודת הפורים כהלכתה.

כסף הניתן בקופת הצדקה בחג הפורים, ומחולק לנזקקים לאחר החג – לא מימש את ייעודו. לכן, נתחיל לאסוף את הכסף בהקדם, על מנת שיהיה בידנו בצורה מרוכזת, לפני פורים. בכסף שייאסף נקנה מוצרי מזון שונים, ונארוז אותם בצוותא, הורים וילדים, כסלי מזון. כך נוכל להרגיש שותפים מלאים בעשיית המצווה עצמה, ולא להסתפק רק במתן הכסף. **את סלי המזון נחלק למשפחות נזקקות ביום הפורים עצמו** בשיתוף עם מחלקת הרווחה במועצה וכל איש ואישה אשר ידבנו ליבם.

חג פורים בקיבוץ הוא חג רווי אירועים ופעילויות. עם כל זאת ראוי ונכון שבאמצעות מצוות מתנות לאביונים יורחבו מעגלי שמחת החג הקהילתיים וישפיעו על מעגלים רחבים יותר, ובעז"ה תתעצם השמחה גם אצלנו – הנותנים, כדברי שלמה המלך במשלי (יח, טז): "מִתֵּן אֶדָם - יִרְחִיב לוֹ".

אז מה לעשות?

1. **מזומן** - כסף מזומן ניתן להעביר לידי הרב ארי או להפקיד בקופת הבית בחשבון ועדת צדקה.
 2. **העברה בתקציב** - אפשר לגשת ל'שובד' של 'פתקי התקציב', לבחור **פתק ירוק** ולכתוב עליו את שמכם, מספר התקציב שלכם והסכום שאתם מעוניינים לתרום (יש לציין על הפתק הירוק 'עבור מתנות לאביונים') ולשלשל את הפתק לתיבה שליד לוח המודעות.
- את סכומי הכסף שייאספו בקופה שבבית הכנסת במהלך חג הפורים, ואת הכסף שיישאר מתרומותיכם נוסיף לתרומות שיחולקו לקראת חג הפסח.

משפחות צעירות עם ילדיהם מוזמנים לארוז ולהכין את סלי המזון ביום שני (תענית אסתר), בשעה 16:00 בחדר אוכל ימין.

ועדת צדקה והרב ארי'

מסיבת סיום מסכת והתחלה חדשה

"אמר רבי לוי בר חייא: היוצא מבית הכנסת ונכנס לבית המדרש ועוסק בתורה זוכה ומקבל פני שכינה"
(בבלי ברכות סד ע"א)

הציבור מוזמן לסיום חגיגי של מסכת ברכות בדף היומי, והתחלה של מסכת שבת.
הסיום יתקיים בשבת, מיד לאחר המניין השני (לפני שיעור פ"ש ותפילת הילדים)
ברחבת בית הכנסת.

כולם מוזמנים - בואו בשמחה!

קבוצת הלומדים וולצת דת

הודעה משמחת מולצת חינוך

סבים, הורים וילדים יקרים!
בידינו לו"ז הפעילויות לחופש הגדול שיפורסם לאחר פסח.
מי שמקדים לתכנן ומעוניין לקבל פרטים מדויקים כבר עכשיו
מוזמן לפנות אליי ולקבל לידיו את ה"לוחופש".

שאת דניאל

צדכון מצוות משלוח המנות הקהילתי

לכל המשתתפים במשלוח מנות קהילתי:

אם טרם קבלתם הודעה למי אתם שולחים, אנא פנו אל אחת מחברות הצוות.

שרה בלס, אביבה לב, שביט הלפרין, תמר ניימן, קרן אינגלרס, מתוקה לייכטר

הודעה ממערכת "עלי"ם"

את העלון הבא לפרשת "כי תשא", שייצא בתאריך 12/3, ט"ז באדר – יערוך גדי סמואל

לפרסום מאמרים/מודעות לעלון זה, יש לתאם אתו מראש בטלפון 0525340566

ולאחר השליחה למייל alim@saad.org.il – לוודא מולו טלפונית שהמייל התקבל.

הכר את החבר מלולית קצת אחרת

קבלו את חברתנו – לאה כץ

מתי והיכן נולדת? נולדתי באוקטובר 1929 בתוניסיה, בעיר הבירה תוניס. נולדתי שלישית במשפחה אחרי אחי הבכור (שנפטר לפני כמה שנים) ותינוק בן כמה חודשים שלא שרד. גדלנו חמישה ילדים במשפחה - שלוש בנות ושני בנים. כשנולדתי קיבלתי מהוריי את השם "אלן" (בצרפתית) ו "מסעודה" (בערבית - על שמה של סבתא). בילדותי נקראתי בפי כל "אלן", אולם, עם הגיעי ארצה כשירדתי מהאנייה החליטו פקידי ההגירה, על דעת עצמם, לשנות את שמי ל"לאה", ומאז זהו שמי. הסברתי להוריי שכך מתחילים דף חדש..

ספרי על זכרונות ילדות – למדתי בתוניס בגן ילדים יהודי ואח"כ עברתי לבית הספר היהודי "אליאנס". שפת הלימוד היתה בצרפתית וגם אכלנו שם ארוחות צהריים טובה ואפילו ארוחת ארבע. האחים שלי הלכו ללמוד אחה"צ ב"חדר" ואילו אנו הבנות, הסתפקנו בלימודים בבית הספר. אבי יליד "טריפולי" בירת לוב, ואמי נולדה בעיר "נאבל" (Nabeul) שבחופה המזרחי של תוניסיה. לאחר פרוץ המהומות בטריפולי אבי הצטרף לקבוצת יהודים שנדדו לתוניס, במצוות אביו (סבי) שנאלץ להישאר בטריפולי ולשמור על רכושם הרב. אבי יצא למסע ביחד עם אמו ואחיו התינוק, שלא שרדו את הדרך, והגיע לבדו לתוניס כנער צעיר. בתוניס הוא הועבר לבית יתומים וכן עבד בייצור יין אצל בעל יקב יהודי שפרש עליו את חסותו ואף ערך לו בר מצווה מאוחרת. לאחר מכן הוא הכיר את אמי וביחד הם הקימו את משפחתנו. אני זוכרת את אבי ניסים, שהיה אדם חם ומחבק. אנו הילדים נהנינו לשבת סביבו ולשמוע ממנו סיפורים על עברו הרחוק בטריפולי ועל משפחתו שאבדה. הוא נהג לומר לנו: **"אתם ילדי וגם משפחתי"** ומדוע? כי נקראנו על שם הוריו ואחיו. אני, נקראתי על שם אמו (סבתא) מסעודה, ושאר אחיי נקראו על שם הסבא, התינוק שנפטר בדרך ועוד מבני המשפחה. גרנו יחד עם הערבים והאיטלקים בשכונת טובה והכל התנהל על מי מנוחות. אני זוכרת מקרה חריג שפעם רבתי עם ילד ערבי וקיללתי את מוחמד, הילדים רצו להכות אותי אבל השכנים גילו סובלנות והגנו עלי בטענה שאני רק ילדה קטנה ולא מבינה כלום. מלחמת העולם השנייה הגיעה אלינו בסוף שנת 1942. הגרמנים פלשו לתוניסיה ולקחו את הגברים היהודים שבתוניס וביניהם אבי ואחי הגדול. הם תפסו את אבי שעבד במפעל יוקרתי לייצור משקאות חריפים בדרכו חזרה מהעבודה הביתה, ולאחר מכן את אחי הגדול שרצה לבקר אותו. הם הופרדו ואחי נשלח למחנה עבודה גדול ב"ביזרטה" – עיר נמל בצפון המדינה. נשארנו ללא הגברים, כל בתי הספר נסגרו, נשמעו אזעקות וסבלנו מרעב. העיר החלה להתמלא מיהודים שברחו על נפשם ממדינות אירופה. בכל פעם שנשמעה אזעקה, עלינו למיטתה של אמי והיא שמה ידיה עלינו בתפילת "שמע ישראל". אמי ניסתה בכל דרך לפרנס אותנו ועבדה בבתי עשירים. גם הקהילה היהודית השתדלה לעזור לנו, למרות שנתבעה על ידי הגרמנים לספק כסף ואנשים לעבודות כפייה. הגרמנים החלו להוציא יהודים להורג, הם דפקו כל הזמן על הדלתות וניסו לאתר יהודים ובעיקר צעירות נאות. למזלנו שכנינו האיטלקים שמרו עלינו מפניהם וטענו שכאן לא גרים יהודים. אני זוכרת שקמתי ב 5 בבוקר לעמוד בתור לקניית אוכל מהערבים ולעיתים חזרתי בסוף היום בידיים ריקות. בחודש הרמדאן, היה יותר קל כי היה אז שפע בחנויות. הייתי הקניינית של הבית ולעיתים קניתי לחם מהערבים בשוק השחור, ללא תור. כנערה צעירה, הייתי טובה באלתורים, לדוגמא: תפרתי חצאית מתחבושות. דאגתי כל הזמן למשפחתי שכללה את דודתי המשותקת שגרה אתנו ואת אחיי הקטנים. למזלנו התקופה תחת השלטון הגרמני לא היתה ארוכה, כחצי שנה, אבל היה ברור מאד שהם הגיעו במטרה להשמיד אותנו. האמריקאים היו בדרך אלינו וכשירדתי בבוקר יום שישי ה - 7/5/1943 לזרוק את האשפה, שמעתי את הערבים צועקים "האמריקאים באו, האמריקאים באו!". הלכתי לרחוב הראשי, שם ראיתי קודם את הסקוטים. מאוחר יותר הזמנתי אלינו הביתה חייל אמריקאי יהודי שענד שרשרת עם תליון של מגן דוד.

ספרי איך הגעת לסעד ומתי? בתוניס, הצטרפתי לאחר המלחמה לבני הנוער חניכי תנועת "תורה ועבודה" – ברית חלוצים דתיים (בח"ד). נפגשנו בנים ובנות צעירים במרתף של בית הכנסת הגדול. היה לנו מדריך מטעם התנועה שהחדיר בנו את ערכי החלוציות הדתית ואת רעיון העלייה לארץ ישראל. בתחילה, הוריי, ובעיקר אמי, לא ראו זאת בעין יפה. אחי ואני התחלנו לדבר בינינו, באופן סודי, על עלייה לארץ. אחי שהיה נשוי עם תינוק, ניסה לעלות לארץ לפניי ולהכין את הקרקע למשפחתו, אבל גיסתי (אשתו) גילתה זאת ברגע האחרון והורידה אותו מהאונייה. לאחר שאחי חזר הביתה, הוא ביקש ממני להמשיך את דרכו ואמר לי: **"אני ירדתי, אבל את תעלי"**. היות והייתי צעירה מדי הייתי צריכה את אישורם של הוריי. אחי הבכור הוא זה ששכנע אותם לחתום עבורי ולאשר לי לעלות ארצה, והם שמעו בקולו. משפחתי ליוותה אותי לאנייה שהפליגה למרסיי. במרסיי הועברנו לכפר צרפתי קטן ליד "טולוז", שם עברנו הכשרה יחד עם יוצאי שאר מדינות צפון אפריקה. בכל יום ראשון הגיע מדריך מהארץ שלימד אותנו על ציונות, קפא"פ ונשק. חזרנו למרסיי שם נפגשנו עם קבוצות "הכשרה" ממקומות אחרים ועם ניצולי שואה מאירופה וביחד עלינו לאנייה שנקראה "מוניקה" שיועדה במקור להובלת סוסים. שמונת ימי ההפלגה לא עשו לי טוב, חשתי ברע מצירוף הטלטלות וריחות הסוסים אבל חבריי לדרך עודדו אותי להחזיק מעמד. עלינו על הסיפון, רקדנו, שרנו "התקווה" והעלנו את המוראל בשמחה ובצחוק עד שהגענו לנמל חיפה. כל נוסעי האנייה רוססו בדי. די. טי. מיד לאחר העגינה. הבנים נשלחו לצבא, כמה מהבנות ל"בית צעירות" בתל אביב וחלק מהבנות הלכו עם ההורים. נשארנו מספר מצומצם של חברות ולי נתנו רשימת כתובות של עשר קבוצות של "הקיבוץ הדתי" שאת חלקן קיבלתי עוד בימי תנועת הנוער בתוניס. נשלחתי לפרדס חנה לבית עולים ושם התקבלתי על ידי מדריך/מפקד שביקש ממני לסייע בטיפול במשפחות ברוכות ילדים. בפרדס חנה גרתי באוהל והתחברתי עם עולים אחרים. הייתי כל הזמן בקשר מכתבים עם המשפחה והיה נחמד, אבל לאחר שנה הרגשתי שאני רוצה להתקדם הלאה.. עשיתי "אן דן דינו" - הפלתי גורל בין שמות הקיבוצים שבידיי, וסעד עלה בגורל. ביום ראשון ב 1/1/1950 המדריך הוביל אותי לאוטובוס שהוריד אותי בסעד. זה היה יום חורפי, החורף הגדול של כל הזמנים, ירד אז שלג בכל הארץ ואפילו בסעד. התקבלתי ב'סעד תחתית' על ידי מזכיר הפנים - נתן קאופמן, שעזר לי להיכנס לעניינים ואף סידר לי מקום באוהל עם עליזה. התחלתי בעבודתי במטבח יחד עם חברות נוספות, ציפורה, רבקה ושרקה. את בעלי קוטי ז"ל הכרתי לאחר שעלינו לסעד במקומה היום. גרתי אז בפחונים ליד הרפת והיו לי קשיי שינה בגלל המכרסמים הרבים שהתרוצצו סביבי. העדפתי לישון על הדשא. קוטי, בעלי לעתיד הגיע לבקר באיזור הפחונים ושם ראיתי לראשונה. בנוסף להיותו מסגר, הוא היה אחראי גם על 'אספקה קטנה' – מקום המפגש האידיאלי לזוגות עתידיים.. וכך התחברנו. רוב שנותיי עבדתי במטבח. עבדתי כמבשלת ראשית למרות שלא נשלחתי לאף לקורס בישול. גם לא מונית לאף וועדה, למרות שתמיד קיבלתי אחריות וביצעתי את עבודתי על הצד הטוב ביותר. אף אחד מילדי לא נשאר בקיבוץ, אבל אני מתנחמת בחברים הטובים ובעזרה שהם מושיטים לי כשאני צריכה.

מה הם התחביבים שלך? אני אוהבת לעבוד בגינה, לבשל אוכל שלמדתי אצל אמא שלי כמו חריימה.. סרגתי בעבר, אבל בימים אלו מלאכת הסריגה קשה לי.

מה גורם לך נחת? המשפחה המורחבת והמתרחבת בנכדים ובנינים. סה"כ טוב לי ולא חסר לי כלום.

מה המוטו שלך בחיים? להמשיך לחיות טוב, לשמוח במה שיש ולא ליפול.

למה את הכי מתגעגעת? לבעלי קוטי ז"ל שנפטר ולמשפחתי הרחוקה שבארה"ב.

מה את מאחלת לסעד? שנמשיך בעזרה ההדדית, בשמירה על המבוגרים ובפיתוח המשק. אבל הכי חשוב שנמשיך לחיות בשקט בטחוני.